

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců Mgr. Lenky Krupičkové a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobce: **Y. B. I.**, zastoupen Mgr. Ing. Petrem Ivanco, advokátem se sídlem Bryksova 761/42, Praha 9, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 4. 2020, č. j. 5 Af 37/2016 - 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Finančního úřadu pro hlavní město Prahu, územního pracoviště pro Prahu 6 (dále též „správce daně“) ze dne 17. 2. 2015, č. j. 1021589/15/2006-52523-110637, správce daně vyměřil žalobci daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2013 v částce 3 990 980 Kč, daňovou ztrátu 0 Kč, daňový bonus 0 Kč a stanovil povinnost uhradit kladný rozdíl mezi vyměřenou daní a daní tvrzenou v daňovém přiznání v úhrnné výši 291 062 Kč v náhradní lhůtě. Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí správce daně rozhodnutím ze dne 29. 2. 2016, č. j. 8429/16/5200-10421-711070.

II.

[2] Žalobce podal proti výše uvedenému rozhodnutí žalobu k Městskému soudu v Praze, který ji zamítl rozsudkem ze dne 29. 4. 2020, č. j. 5 Af 37/2016 - 32. Účastníci

řízení se neshodují ve výkladu § 7 odst. 1 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Žalobce tvrdí, že je českým daňovým rezidentem, který pobírá příjmy mimo jiné z činnosti ve Spojených státech amerických, jeho činnost spočívá v dlouhodobé spolupráci s tamní společností, se kterou má uzavřenu smlouvu o poradenské činnosti. Dle smlouvy mezi ČR a USA o zamezení dvojího zdanění je tento příjem zdaňován pouze v České republice. Žalobce nesouhlasil s tím, že by měl podle daňových orgánů tyto příjmy deklarovat jako ostatní příjmy podle § 10 zákona o daních z příjmů a nikoli jako příjmy ze živnosti podle § 7 odst. 1 písm. b), a to proto, že není držitelem českého živnostenského oprávnění. Nemohl tak uplatňovat tzv. paušální výdaje procentem z příjmů. Postup daňových orgánů by byl správný pouze v případech nezahrnujících mezinárodní zdanění. Jejich postup považuje za diskriminační a činící nelegitimní rozdíl mezi poplatníky zdaňujícími příjem z činnosti v zahraničí v důsledku příslušné dohody o zamezení dvojího zdanění, oproti poplatníkům zdaňujícím příjmy z téže činnosti vykonávané na území ČR. Ještě markantnější je podle žalobce případná diskriminace tehdy, pokud takový subjekt z jakéhokoli důvodu živnostenské oprávnění má.

[3] Městský soud poukázal na účel smluv o zamezení dvojího zdanění, jímž není harmonizace daňových řádů smluvních stran, ale určení státu, kde se daňový příjem (náklad) daňově uplatní a zamezení dvojímu zdanění. Samotná pravidla pro zdanění příjmů či odečtení výdajů, vymezení předmětu daně, základu daně, sazby daně, či určení vzniku daňové povinnosti, zůstávají vyhrazeny vnitrostátnímu právu. Příjmy dosažené žalobcem v zahraničí mají být zahrnuty do českého daňového základu, žalobce je českým daňovým rezidentem. Městský soud shrnul relevantní právní úpravu, především § 7 odst. 1 zákona o daních z příjmů, podle kterého jsou za příjmy z podnikání považovány též příjmy ze živnosti, § 7 odst. 7 písm. b) tohoto zákona, podle kterého neuplatní-li daňový poplatník výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení, zajištění a udržení příjmů, může uplatnit výdaje (s výjimkami) ve výši 60% z uvedených příjmů a rovněž poukázal na vymezení tzv. ostatních příjmů dle § 10 zákona o daních z příjmů a způsob stanovení základu daně u těchto příjmů dle odst. 4 tohoto ustanovení (příjem snížený o výdaje prokazatelně vynaložené na jeho dosažení).

[4] Městský soud se ztotožnil s žalovaným, že žalobcovy příjmy ze zahraničí nelze považovat za příjmy ze živnosti. Pokud jde o vymezení živnosti, zákon o daních z příjmů vychází ze živnostenského zákona. Městský soud zdůraznil, že nepředjímá, zda lze o příjmu ze živnosti hovořit i za situace, kdy žalobce sice nedisponuje živnostenským oprávněním, avšak činnost, kterou v zahraničí vykonává, koresponduje s činností vykonávanou v České republice v rozsahu živnostenského oprávnění. Ve věci šlo o to, zda lze uplatnit tzv. výdajový paušál namísto výdajů prokazatelně vynaložených. Jak v případě příjmů podle § 7 tak příjmů podle § 10 může daňový subjekt uplatnit výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení těchto příjmů. V případě příjmů podle § 7 má navíc „výhodu“ – možnost rozhodnout se pro využití jednoduššího způsobu uplatnění výdajů paušálem. Nelze však po správci daně požadovat, aby v případě paušálně uplatněných výdajů materiálně posuzoval obsah uskutečněné činnosti vykonávané žalobcem v zahraničí a to, zda danou činnost žalobce vykonával v souladu se zahraničními předpisy a následně tuto činnost srovnávat s kategoriemi živností podle českého práva. Absenci živnostenského oprávnění pro účely uplatnění výdajů paušálem nebylo možné nahradit prokazováním

toho, jakou činnost žalobce v zahraničí skutečně vykonával. Žalobci nic nebránilo v uplatnění reálných výdajů. Městský soud konečně neshledal v postupu daňových orgánů diskriminaci, neboť žalobci se dostalo stejného zacházení, jakého by se dostalo kterémukoli daňovému poplatníkovi v České republice.

III.

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Protože nevykonával konzultační služby na území ČR, nebyl povinen si obstarat české živnostenské oprávnění pro tuto činnost, ačkoli pro takovou činnost by bylo potřeba, pokud by byla vykonávána na území ČR. Předpokládal, že zákon o daních z příjmů přistupuje k podnikatelům vykonávajícím činnost v zahraničí stejně jako k podnikatelům vykonávajícím činnost v České republice, a proto oběma skupinám ukládá možnost využít veškerých zákonných ustanovení. Proto by měl mít možnost deklarovat i tyto příjmy jako příjmy dle § 7, využít jeho odst. 7 a uplatnit výdaje paušální částkou – procentem příjmů. Šlo tedy o to, jak postupovat v případech, kdy má být daněn příjem z podnikání českého daňového rezidenta, jenž byl dosažen v zahraničí, v situaci, kdy si tento neopatřil předem české živnostenské oprávnění, neboť jej z pohledu živnostenských předpisů k ničemu nepotřeboval. Spornou otázku vidí tak, že nemožnost uplatnit paušální výdaje by měla být trestem pro poplatníky, kteří podnikali neoprávněně, protistrana trvá na tom, že možnost uplatnění paušálních výdajů je „odměnou“ pro poplatníka, který si vyřídil český živnostenský list. Očekával, že jeho zdanění nebude diskriminační oproti zdanění příjmů ze skutkově shodné činnosti vykonávané na území ČR.

[6] Stěžovatel považuje za primární otázku v této věci právě posouzení diskriminace. V obdobných případech podstatně narůstá význam základních zásad daňového řízení, které umožňují spravedlivý daňový proces. Městský soud zcela přehlížel skutečnost, že stěžovatel není poplatníkem, který podle zákona musí mít živnostenské oprávnění, avšak nemá jej, ale je poplatníkem, který živnostenské oprávnění nemá, protože nepodniká v České republice. Rovněž se stal českým daňovým rezidentem až po zpětném vyhodnocení doby svého pobytu v jednotlivých zemích, resp. až po vyhodnocení jeho činnosti či center zájmů v předchozím zdaňovacím období. Živnostenské oprávnění by však bylo třeba opatřit si předem. K tomu by však byla potřebná znalost nejen živnostenských předpisů, ale i toho, kde a jak dlouho bude daňový subjekt v budoucnu pobývat. Stěžovatel zdůraznil nesouměřitelnost s občanem ČR, který jako celoživotní daňový subjekt vykonává v určitém roce výdělečnou činnost pouze v zahraničí a stěžovatelem – cizincem, který teprve v průběhu zdaňovacího období zjišťuje, že je pro daný kalendářní rok českým daňovým rezidentem. Právě na tyto případy míří zásada v § 8 odst. 2 daňového řádu, podle které správce daně dbá na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo obdobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.

[7] Výklad městského soudu odporuje podle stěžovatele zásadě legitimního očekávání, kdy daňoví rezidenti, kteří v ČR zdaňují své příjmy ze zahraničí, očekávají, že jejich zdanění nebude diskriminačním způsobem rozdílné oproti zdanění příjmů ze skutkově shodné činnosti vykonávané na území ČR.

IV.

[8] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se stěžovateli dostalo stejného zacházení jako jakémukoli jinému daňovému subjektu v ČR. Pokud by jakýkoli jiný český daňový subjekt vykonával výdělečnou činnost pouze v zahraničí, musel by uplatnit skutečně vynaložené výdaje nebo získat české živnostenské oprávnění. Zákon o daních z příjmů platí shodně pro všechny případy splňující stanovené podmínky. Na věci nic nemění to, že daňový subjekt získal své příjmy v zahraničí. Diskriminační by byl opačný postup vůči subjektům vykonávajícím srovnatelnou činnost v tuzemsku, po nichž je živnostenské oprávnění vyžadováno, pokud by činil rozdílu podle toho, zda je činnost vykonávána v tuzemsku nebo v zahraničí. Zákon o daních z příjmů jednoznačně vymezuje, u jakých příjmů lze paušální výdaje uplatnit. Žalovaný nepřisvědčil námitce o postupu v rozporu se zásadou dle § 8 odst. 2 daňového řádu. Nemohlo být rovněž zasaženo do právní jistoty či legitimního očekávání stěžovatele. Výdaje v paušální výši lze uplatnit pouze u vymezených příjmů, mimo jiné u příjmů z živnostenského podnikání (*pzn. NSS:* míněno příjmů z živnosti, podle právní úpravy v rozhodném období). Základní podmínkou vyplývající z živnostenského zákona je oprávnění provozovat živnost v souladu s vydaným živnostenským oprávněním (§ 10 odst. 1 živnostenského zákona). Daňové orgány postupovaly přesně tak, jak jim ukládají právní předpisy. Bez živnostenského oprávnění se nejedná o provozování živnosti. Nebylo rozhodné, že stěžovatel nepodniká v ČR a že živnostenské oprávnění mít k výkonu své činnosti nemusí. Stěžovatel může uplatnit výdaje prokazatelně vynaložené na dosažení příjmů, a to jak v případě příjmů podle § 7, tak v případě příjmů podle § 10 zákona o daních z příjmů. Pokud uplatní výdaje paušálem, musí mít správce daně možnost efektivně a jednoznačně posoudit oprávněnost uplatnění paušálních výdajů v konkrétním rozsahu. Nelze po správci daně požadovat, aby v takovém případě materiálně posuzoval obsah uskutečněné činnosti, ze které paušálně uplatněný výdaj vzešel, bez ohledu na to, zda vůbec lze činnost kvalifikovat jako živnostenské podnikání. Pro posouzení jsou rovněž nerozhodné, z jakých důvodů není stěžovatel držitelem živnostenského oprávnění.

V.

[9] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Ve shodě s městským soudem je třeba zdůraznit, že správním soudům nebylo předloženo k posouzení, zda je stěžovatel skutečně českým daňovým rezidentem či úvahy, jaký byl konkrétní obsah činnosti, kterou stěžovatel pro obchodní společnosti se sídlem v USA fakticky vykonával. Rovněž nebylo předmětem polemiky, že na obdobnou činnost vykonávanou na území ČR je třeba disponovat odpovídajícím živnostenským oprávněním, to stěžovatel v kasační stížnosti sám připouští.

[12] Rovněž lze za zcela dostatečný považovat souhrn relevantní právní úpravy obsažené v zákoně o daních z příjmů a živnostenském zákoně, jak jej provedl městský soud.

Potřebné je rovněž připomenout, že stěžovateli byla doměřena daň z příjmů za zdaňovací období roku 2013, tedy za období před nabytím účinnosti zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku.

[13] Podle § 2 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání je živností soustavná činnost provozovaná samostatně, vlastním jménem, na vlastní odpovědnost, za účelem dosažení zisku a za podmínek stanovených tímto zákonem. Základní podmínkou vyplývající z živnostenského zákona je oprávnění provozovat živnost v souladu s vydaným živnostenským oprávněním (§ 10 odst. 1).

[14] Bylo tedy třeba posoudit daňové důsledky situace, kdy stěžovatel živnostenským oprávněním pro vykonávanou činnost objektivně nedisponoval a zdanitelné příjmy mu v této části plynuly výhradně z činnosti vykonávané v zahraničí. Rovněž bylo třeba uvážit, zda je neoprávněně znevýhodněn oproti daňovým subjektům v obdobném postavení.

[15] Judikatura správních soudů se dlouhodobě stabilizovala na závěru o nezbytnosti živnostenského oprávnění pro klasifikaci příjmů jako příjmů z živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů. Vycházet přitom lze z účastníkům známého a městským soudem citovaného rozsudku ze dne 21. 9. 2007, č. j. 5 Afs 148/2006 - 50, podle kterého *provozuje-li fyzická osoba, byť dlouhodobě a samostatně, soustavnou činnost pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, aniž by měla živnostenské oprávnění, nejedná se o provozování živnosti ve smyslu § 2 odst. 2 zákona č. 455/1991 Sb., živnostenského zákona. Příjmy dosažené z této činnosti nelze podřadit pod § 7 odst. 1 písm. b) zákona ČNR č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, a tvoří dílčí základ daně z příjmů podle § 10 citovaného zákona. (...) jakkoli stěžovatel tvrdí, že vykonával samostatně soustavnou činnost pod vlastním jménem a na vlastní odpovědnost, nesplňuje další z podmínek pro to, aby mohla být tato činnost považována za výkon živnosti. Provozoval-li ji totiž bez živnostenského oprávnění, nevykonával ji za podmínek stanovených živnostenským zákonem (§ 10, § 45, § 47, respektive § 50 živnostenského zákona). Vzhledem k výše uvedenému žalovaný ani soud nepochybili, nepodřadili-li příjmy stěžovatele pod § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů, neboť se nemohlo jednat o příjmy z podnikání, respektive z živnosti.* Obdobně např. podle rozsudku ze dne 5. 12. 2013 č. j. 9 Afs 98/2013 - 31, *„neměla-li osoba živnostenské oprávnění spočívající v pronajímání movitých věcí, příjmy z pronájmu movité věci nemohly být posouzeny jako „příjmy ze živnosti", ale jako příjmy spadající pod § 9 ZDP. Stěžovatel zajisté neměl povinnost opatřit si živnostenské oprávnění na pronájem movitých věcí, jak se snaží ze závěrů krajského soudu a správních orgánů dovodit. Avšak pokud takovým živnostenským oprávněním nedisponoval, měla takto nastolená situace důsledky pro klasifikaci příjmů stěžovatele z pronájmu vozidla. (...) aby se mohlo jednat o příjmy „ze živnosti", musela by tu být souvislost buď s činností samotnou (jež je předmětem živnostenského oprávnění) nebo s majetkem v rámci živnosti provozované.* V obecné rovině pak tomuto přístupu konvenuje rovněž komentářová literatura, pokud za příjmy podle § 7 zákona o daních z příjmů považuje *„příjmy ze samostatné činnosti vykonávané na základě povolení, registrace nebo jiného souhlasu příslušného orgánu, pokud je ho k výkonu takové samostatné činnosti třeba, a to i tehdy, jestliže toto povolení, registrace nebo souhlas byly vydány v průběhu zdaňovacího období"* (PELC, Vladimír. § 7 [Příjmy ze samostatné činnosti] in: PELC, Vladimír. Daně z příjmů. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 119.).

[16] Zcela aprobovat lze rovněž názory městského soudu o nepřiléhavosti judikatury omezeně připouštějící klasifikaci příjmů jako příjmů z živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) i v případech, kdy došlo k vykročení z mezí rozsahu vydaného živnostenského oprávnění (rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 Afs 8/2005 a 5 Afs 9/2005). Nepochybně je významný rozdíl mezi tím, kdy daňový subjekt nedisponuje živnostenským oprávněním vůbec a případem, kdy měly být za ostatní příjmy podle § 10 a nikoli za příjmy z podnikání podle § 7 považovány příjmy jen pro výkon částečně jiné činnosti, než pro kterou bylo oprávnění vydáno (koupě za účelem dalšího prodeje oproti činnosti na základě smlouvy o dílo) za setrvalého naplnění znaků podnikání dle § 2 odst. 1 obchodního zákoníku (soustavnost, samostatnost, výkon podnikatelem, vlastním jménem na vlastní odpovědnost, za účelem zisku).

[17] Stěžovatel namítal, že nebyl povinen si pro výkon předmětné činnosti na území USA obstarat živnostenské oprávnění a vykonával konzultační služby zcela legálně. Tato námitka se míjí s podstatou věci. Stěžovateli nebyla doměřena daň z příjmů za nedovolené podnikání, ale proto, že příjmy z jeho činnosti nebylo lze klasifikovat jako příjmy ze živnosti dle § 7 odst. 1 písm. b) zákona o daních z příjmů a s tím související nemožnost uplatnit výdaje procentem z příjmů.

[18] Základním argumentačním východiskem kasační stížnosti je úvaha o jeho nepřípustné diskriminaci. Této argumentaci nemohl Nejvyšší správní soud přisvědčit. Kasační soud se zabýval tím, co stanoví právní úprava jako rozlišovací kritérium pro klasifikaci příjmů jako příjmů z podnikání, resp. příjmů z živnosti. Stěžovatel se domnívá, že je neodůvodněně v horším postavení, než subjekty vykonávající obdobnou činnost na základě živnostenského oprávnění v ČR. Bylo třeba uvážit, se kterými subjekty má být stěžovatel poměřován. Do úvahy přicházejí různá kritéria. Prvním je shoda porovnávané činnosti. Ta musí být splněna z povahy věci, ostatně i stěžovatel se zamýšlí nad případnou diskriminací vůči subjektům vykonávajícím obdobou činnost. Druhým je místo výkonu činnosti a s tím související potřeba živnostenského oprávnění k výkonu této činnosti na území cizího státu. Platná právní úprava však za rozhodné kritérium nestanoví, kde (na jakém území) je předmětná činnost vykonávána. Ustanovení § 7 odst. 1 písm. b) nestanoví žádný návod pro rozdílný postup v závislosti na tom, zda se jedná o příjmy generované na území České republiky či plynoucí ze zahraničí. Stěžovatel rovněž tvrdí, že postupoval zcela legálně a živnostenské oprávnění k výkonu činnosti v zahraničí nepotřeboval. Ke klasifikaci příjmů jako příjmů z podnikání však nepostačuje ani obecný fakt, že případně právní úprava v místě výkonu činnosti nevyžadovala k tomuto výkonu zvláštní povolení. Zde je vhodné znovu připomenout, že postup správce daně nevede k diskvalifikaci stěžovatele z hlediska možnosti uplatnit reálné výdaje na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. „Pouze“ zapovídá možnost uplatnit výdaje procentem z dosažených příjmů. Jako jeden z důvodů zavedení výdajových paušálů se uvádí, že v některých případech nejsou příjmy živnostníků vysoké, náklady na vedení účetnictví, a tím i náklady na daňové inkaso, vzhledem k nim, by vysoké byly, a uplatněním reálných výdajů tvorbou skutečného základu daně by ke zvýšení daňového inkasa nedošlo (shodně Pelc V.: Zákon o daních z příjmů, 2. vydání 2015). Ani stěžovatel netvrdí, že by právě povaha konkrétní vykonávané činnosti v USA odůvodňovala, aby byl oprávněn neevidovat případné skutečně vynaložené výdaje a uplatňovat místo toho výdaje procentem z příjmů.

[19] Rozhodným je naopak to, zda lze či nelze příjmy považovat za příjmy ze živnosti. Výše bylo shrnuto, že soudní judikatura považovala v souladu s platnou právní úpravou existenci odpovídajícího živnostenského oprávnění za nezbytný předpoklad ke klasifikaci příjmu jako příjmu ze živnosti. Pokud daňový subjekt nedisponoval živnostenským oprávněním, nebylo možné jeho příjmy považovat za příjmy z živnosti. Právě to, že lze posuzované příjmy klasifikovat jako příjmy z živnosti, vede k možnosti případného uplatnění paušálních výdajů dle § 7 odst. 7. Nejde o žádnou „odměnu pro poplatníka" za to, že si vyřídil živnostenské oprávnění, jak na věc nahlíží stěžovatel. Není třeba na tomto místě podrobněji rozvádět účel právní regulace předpisy živnostenského práva, jímž rozhodně primárně není klást subjektu toliko administrativní překážky výkonu činnosti, kterou by mohl vykonávat i bez živnostenského oprávnění.

[20] Právě v důsledku relevance naposledy uvedeného kritéria musí být, oproti názoru stěžovatele, za referenční skupinu, se kterou má být z hlediska diskriminace poměřován, považovány subjekty, které obdobně jako on nedisponují živnostenským oprávněním, avšak vykonávají činnost generující příjmy na území České republiky. Ani stěžovatel netvrdí, že by byl vůči takovým subjektům diskriminován. Proto se nemůže dovolávat zásady obsažené v § 8 odst. 2 daňového řádu. V jeho případě nejde o skutkovou obdobu případu, kdy jsou příjmy subjektu disponujícího živnostenským oprávněním vyhodnoceny jako příjmy z živnosti. Naopak, pokud by měla být právní situace stěžovatele připodobňována k těm, kterým plynuly příjmy ze živnosti z činnosti vykonávané na území ČR a kteří disponovali živnostenským oprávněním, docházelo by k neodůvodněnému zvýhodnění stěžovatele vůči těmto subjektům, které by nemělo oporu v platné právní úpravě.

[21] Na výše uvedeném nemůže ničeho změnit ani dílčí argumentace, že teprve v průběhu zdaňovacího období bylo postaveno najisto, že stěžovatel bude českým daňovým rezidentem. Míří totiž spíše k praktickým těžkostem při plnění zákonem a judikaturou vyžadované podmínky pro uvedenou klasifikaci příjmů, nikoli proti důvodům, pro které je právní úprava takto interpretována a požadavek živnostenského oprávnění pak zřetelně vnímá jako překážku spíše administrativní povahy.

[22] Souhrnně vzato se Nejvyšší správní soud v nyní projednávané věci plně ztotožnil s hodnocením a závěry městského soudu v napadeném rozsudku, které považuje za správné a náležitě vyargumentované. To, že s nimi stěžovatel nesouhlasí a má jiný názor, přirozeně samo o sobě neznamená, že je napadený rozsudek nezákonný. S ohledem na poměrnou podrobnost a obsažnost odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu za situace, kdy nyní posuzované kasační námitky jsou ve značné míře opakováním či shrnutím námitek žalobních, Nejvyšší správní soud reagoval na stížní námitky koncentrovaněji, aby neopakoval již několikrát řečené.

[23] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[24] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný,

proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2022

Mgr. David Hipšr
předseda senátu